

Tove og kunsten

”Jeg har skrevet hele mit liv, og nærer stadig en romantisk drøm om at dø midt i en sætning.”

(fra *Tove Ditlevsen Om sig selv*)

”Jeg skriver bedst, når der er noget, der på en eller anden måde har bragt mig i lidelse. For mig er der ikke stof i idyllen. Derimod kommer der noget positivt ud af alt – også de oplevelser, man var ved at gå nedenunder og hjem på engang. Derfor er jeg heller ikke bitter mod nogen.”

(fra s. 125 i Jens Andersens biografi: *Til døden os skiller*)

Tove Ditlevsen begyndte allerede som barn at skrive digte, og hun fik udgivet sine første digte i tidsskriftet *Vild hvide*, da hun var ca. 20 år.

Tove brugte flittigt af sit eget liv, når hun skrev sine digte, noveller og romaner. Ud over fiktionen fik hun i sidste del af sit forfatterskab stor succes med at skrive sine erindringer. Især barndoms- og ungdomserindringerne fra 1967 og ikke mindst *Gift* fra 1971, vakte stor opmærksomhed. I titlen *Gift* ligger en dobbeltbetydning, idet hun udover at beskrive sine tre første ægteskaber indgående skildrer, hvordan hun i sit tredje ægteskab med lægen Carl T. Ryberg blev stofafhængig.

Tove Ditlevsen havde som forfatter en bred og stor læserskare. Hendes skrivestil med rimede digte blev af 1950'ernes litterære kritik stemplet som gammeldags på et tidspunkt, hvor modernismes mere brudte form var blevet moderne. Tove Ditlevsen var på trods af sin enorme folkelige appel stærkt utilfreds med, at hun aldrig opnåede anerkendelse inden for de højere litterære kredse, f.eks. af Det danske Akademi. I den senere del af sin produktion bevæger Tove Ditlevsen sig væk fra de rimede digte og begynder at anvende en mere avanceret fortælleform, også i sine romaner, hvor især den sidste, *Vilhelms værelse* fra 1975 står som et hovedværk.